

[Poul Dalsager.]

miske og politiske beslutninger. Jeg synes, det er en meget vigtig hensigt, man her giver udtryk for. Det er jo netop en af de ting, vi debatterede ivrigt forud for tilslutningen, at man med rette kunne kritisere, at f. eks. fagbevægelsen ikke havde forfærdelig megen indflydelse i Fællesskaberne.

Man peger endvidere på samordnet politik, hvad angår beskæftigelse og faglig uddannelse, forbedrede arbejds- og levevilkår, sikring af lønmodtagernes medindflydelse, altså alt sammen også nogle ting, som er meget aktuelle i debatten her i landet. Endvidere kan henvises til Det Europæiske Parlaments resolution af 25. marts 1971 vedrørende Kommissionens foreløbige udkast til et program for den fælles socialpolitik. Lad mig skynde mig at tilføje, at der med udtrykket fælles socialpolitik ikke tænkes på harmonisering hverken af sociale ydelser eller af finansieringsformerne. I denne resolution peger man på mål, man bør nå, f. eks. opslugning af visse områders underbeskæftigelse og arbejdsløshed, forbedringer af sikkerheds- og klimabestemmelserne inden for arbejdsområdet, forbedringer af den kvindelige arbejdskrafts betingelser, fremskyndelse af handicappedes integration i samfundet og en række andre fremskridt på det sociale og arbejdsmarkedsmæssige område. Socialdemokratiet er enig i disse bestræbelser og vil aktivt i fællesmarkedets organer gå ind i arbejdet for, at disse foreløbige beslutninger føres ud i livet.

Egnsudviklingspolitikken eller regionalpolitikken får en stadig større plads i fællesmarkedets diskussioner og vedtagelser. Socialdemokratiets holdning hertil er velkendt. Vi tror imidlertid ikke på, at vi kan nøjes med at betragte egnsudviklingsproblemerne nationalt, idet vi politisk, økonomisk og medmenneskeligt ikke kan undgå at blive berørt af disse problemer, hvis og når de findes i vore nabolande. Jeg er naturligvis enig i betragtningen om det ønskelige i at udligne forskelle i visse regioner og anser samarbejdet herom over grænserne for at kunne være særdeles ønskeligt og gavnligt. Jeg tænker f. eks. på, at visse dele af Sønderjylland og Slesvig-Holsten er en sådan region, der har stort set de samme problemer. Hvad ville egentlig være mere nærliggende, end at man samarbejdede over græn-

sen om en regional politik til løsning af disse fælles problemer?

Det må vel siges, at hovedspørgsmålet på topkonferencen skulle være det økonomiske og monetære samarbejde, og der er vel heller ingen grund til at skjule, at resultatet af konferencen ikke står mål med de ønsker og håb, som adskillige havde næret, i hvert fald i nogen tid forud for konferencens afholdelse. Vi må håbe, at de fremtidige beslutninger må blive taget på en sådan måde, at virkelige resultater opnås, idet det må tilføjes, at disse problemer naturligvis har et videre perspektiv, nemlig i forhold til en række af de lande, som står uden for Fællesskaberne.

Det er en kendsgerning, at international uro rammer de små lande og de økonomisk svageste lande først og hårdest. Stabilitet er særlig nødvendig for lande med en stor udenrigshandel. Det planlagte samarbejde tager sigte på gensidigt at støtte hinanden på valutakursområdet, delvis ved hjælp af den europæiske fond, som man har besluttet, og delvis ved valutarisk støtte imellem centralbankerne.

Det er vor opfattelse, at det ikke vil være hensigtsmæssigt, at landene i De europæiske Fællesskaber nødvendigvis følger den samme konjunkturpolitik. Landene har måske nok i nogen grad de samme problemer — men formentlig også kun i nogen grad — når det gælder f. eks. inflation, men det er da ikke sikkert, at årsagerne altid er de samme, og det er slet ikke sikkert, at man vil ønske at anvende de samme midler og i samme omfang til bekæmpelse af problemerne. Det er jo det, der var årsag til vores noget skeptiske holdning til det antiinflationprogram, som også hr. Gert Petersen talte om. Det er ikke udtryk, i hvert fald ikke fra vor side, for en antieuropæisk holdning. Vi mener, det er en realistisk holdning, som det tjener alle parter bedst at man lægger for dagen i en sådan sag, og i øvrigt er det jo en holdning, vi deler med såvel andre fællesmarkedslande som de øvrige nye medlemmer af Fællesskaberne.

Institutionerne har indgået i debatten, også fordi man på topmødet beskæftigede sig med institutionernes fremtid. Spørgsmålet bunder tilsyneladende ikke mindst i ønsket om at styrke Parlamentets stilling, uden at nogen tilsyneladende realistisk forestiller sig, hvordan dette kan gøres uden at